

Arrest

nr. 308 377 van 17 juni 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 september 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat O. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij huwde op 12 juli 2022 met mevrouw G. M. M.

De verzoekende partij diende op 15 februari 2023 een visumaanvraag in om haar Belgische echtgenote G. M. M. te vervoegen in België.

Bij de visumaanvraag werd o.a. een huwelijksakte, een elektronische taskara en een vervallen paspoort dat geldig was tot 2020 neergelegd door de verzoekende partij.

Op 4 juli 2023 is de visumaanvraag geweigerd door de verwerende partij.

Dit is thans de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overwegende dat op datum van 15/02/2023 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering werd ingediend op naam van A. A. H., geboren op (...)1996, van Afghaanse nationaliteit, om zijn echtgenote G. M. M., geboren op (...)1997, van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende, dat ter staving van de identiteit van meneer A. de elektronische tazkira nr. (...)28988, uitgegeven op 05/08/2021 en paspoort nr. (...)9 werden voorgelegd.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 17/07/2022, voor een huwelijk afgesloten op 12/07/2022.

Overwegende echter, dat uit de voorgelegde elektronische tazkira blijkt dat de geboortedatum van de echtgenoot 20(...)1996 is, terwijl het paspoort 21(...)1996 vermeldt als geboortedatum.

Overwegende daarenboven dat in de voorgelegde huwelijksakte wordt verwezen naar de tazkira van meneer A.;

Overwegende dat krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: WIPR) een buitenlandse akte, om erkend te worden, moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld nodig zijn voor haar echtheid, en moet haar rechtsgeldigheid worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Overwegende dat artikel 21 WIPR de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende deze tegenstrijdigheden in de geboortedatum van de echtgenoot (i.e. tussen deze vermeld op elektronische tazkira en paspoort), alsook de tegenstrijdigheden in de verwijzing naar de tazkira in de huwelijksakte. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat, en kan de voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband tussen meneer A. en de te vervoegen persoon in België.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het hoorrecht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Verzoekers paspoort vermeldt 21 (...) 1996 als geboortedatum, terwijl zijn huwelijksakte met de referentiepersoon en zijn elektronische taskara 20 (...) 1996 vermelden.

Verwerende partij stelt dat omwille van deze tegenstrijdigheid in de geboortedatum, niet kan worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat, en de huwelijksakte daardoor niet kan weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij gaat hier echter te kort door de bocht.

1. Om te beginnen kent verwerende partij teveel waarde toe aan de discrepantie van één dag in de geboortedatum op het paspoort enerzijds, en de elektronische taskara en de huwelijksakte anderzijds.

Dit maakt niet dat er rechtmatige twijfel ontstaat of verzoeker wel de persoon is die gehuwd is met de referentiepersoon, zoals verwerende partij stelt.

Verwerende partij verliest de Afghaanse context uit het oog, én de overige bewijselementen in het dossier waaruit blijkt dat het wel degelijk verzoeker is die huwde met de referentiepersoon, en het ook verzoeker is die een visum gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote heeft aangevraagd.

Vooreerst verliest verwerende partij uit het oog dat er in Afghanistan weinig waarde wordt toegekend aan een geboortedatum.

Veel Afghanen kennen hun geboortedatum niet of zijn niet zeker van de exacte geboortedatum. Het merendeel van de Afghaanse bevolking heeft geen geregistreerde geboortedatum. Van 2 op 3 Afghaanse kinderen op het platteland worden de geboortes niet geregistreerd, en in de steden zou dit 4 op 10 kinderen betreffen. Bij het opstellen van identiteitsdocumenten (de taskara) wordt de leeftijd in die gevallen louter op basis van verklaring en een inschatting van het uiterlijk gedaan.

Een geboortedatum in Afghanistan draagt niet veel waarde, en de vaststelling van een geboortedatum (vaak jaren na de geboorte door middel van een schatting door een ambtenaar), is geen exacte wetenschap.

Het gebrekkige belang van een geboortedatum in de Afghaanse maatschappij, in combinatie met het feit dat velen hun geboortedatum niet kennen én dat verjaardagen niet gevierd worden in Afghanistan, maakt dat materiële vergissingen (zoals in casu) hieromtrent vaker voorkomen en sneller onopgemerkt passeren.

Door dit gebrekkige belang dat aan geboortedata wordt gehecht in Afghanistan, en de onnauwkeurige wijze waarop deze geboortedata vaak worden vastgesteld, gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk door enkel hierop te focussen bij de vaststelling van de huwelijksband tussen verzoeker en de referentiepersoon.

Verwerende partij meent dat door het verschil van één dag tussen enerzijds de elektronische taskara en de huwelijksakte, en anderzijds het paspoort, niet meer kan worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat.

Nochtans blijkt uit andere elementen onomstotelijk dat verzoeker wel degelijk de echtgenoot is van de referentiepersoon.

Zo zijn, afgezien van het verschil van 1 dag tussen de geboortedata, alle andere gegevens op de elektronische taskara, het paspoort en de huwelijksakte, volledig gelijklopen. Een materiële vergissing is dan ook de meest voor de hand liggende verklaring, en niet het feit dat het om 2 verschillende personen zou gaan.

Voorts bevat de huwelijksakte een foto, net zoals de elektronische taskara en het paspoort. Deze foto dient als bijkomend bewijs dat het hier om één en dezelfde persoon gaat.

Tot slot bevat de huwelijksakte een vingerafdruk van verzoeker. Ook het paspoort van verzoeker bevat een vingerafdruk. Bij de visumaanvraag van verzoeker werden zijn tien vingerafdrukken genomen, en werden deze opgeslagen in het Visa Information System. Verwerende partij kon op basis van deze vingerafdrukken op sluitende wijze controleren of het hier om één en dezelfde persoon gaat. Alle nodige bewijzen hiervoor zijn in haar handen. Door dit niet te doen, ging verwerende partij onzorgvuldig te werk. Mocht de DVZ zelf de expertise ontbreken om vingerafdrukken te vergelijken, kan ze hiervoor de bijstand vragen van de centrale directie van technische en wetenschappelijke politie, een afdeling van de Federale politie gespecialiseerd in onder meer valse documenten en onderzoek naar vingerafdrukken, waarmee de DVZ een partnerschap afsloot, en die ondersteuning aan de DVZ biedt. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door op voorbarige wijze te besluiten dat niet kon worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat die huwde met de referentiepersoon en die een visum aanvroeg, zonder de vingerafdrukken in haar bezit (hetgeen een sluitend bewijs vormt) te controleren.

Mocht verwerende partij menen dat de foto's en vingerafdrukken op de huwelijksakte en het paspoort het nog steeds onmogelijk maken om vast te stellen dat het hier om één persoon gaat, dan diende verwerende partij hierrond te motiveren. In casu rept verwerende partij hierover niet, en focust de bestreden beslissing enkel op het verschil in geboortedatum van één dag.

2. De huwelijksakte en de elektronische taskara van verzoeker vermelden beiden dezelfde geboortedatum.

Een (elektronische) taskara is het Afghaanse equivalent van een identiteitskaart.

Verzoeker heeft zijn identiteit afdoende bewezen met behulp van deze identiteitskaart. Doordat de gegevens op zijn identiteitskaart en zijn huwelijksakte volstrekt identiek zijn, kan er geen twijfel bestaan dat het om één en dezelfde persoon gaat.

De huwelijksband tussen verzoeker en de referentiepersoon, die volgt uit de huwelijksakte, staat bijgevolg vast.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist niet dat verzoeker een geldig paspoort voorlegt, een identiteitskaart volstaat.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, en voegde een voorwaarde toe aan de wet. Voorts schond verwerende partij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Door de huwelijksakte niet te weerhouden als bewijs van de huwelijksband, hoewel er een geldige identiteitskaart voorlag met identieke identiteitsgegevens zoals op de huwelijksakte, en door geen rekening te houden met deze elektronische taskara als identiteitsbewijs, schond verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

Zie in deze context ook de prejudiciële vraag die Uw Raad recent stelde:

“Is artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de ouder van een Belgisch kind verplicht om een geldig identiteitsdocument voor te leggen om het voordeel van gezinshereniging te bekomen, bestaanbaar met de artikelen 10, 11, 22 en 22bis van de Grondwet, terwijl deze verplichting (zonder enige matiging) om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, niet wordt opgelegd aan andere familieleden van een Belgisch onderdaan, noch aan de ouders van Europese kinderen of van kinderen die onderdaan zijn van een derde land?” (RvV 27 juli 2023, nr. 292 387).

4. Tot slot is het onredelijk om aan verzoekers huwelijksband met de referentiepersoon te twijfelen op basis van het verschil van 1 dag tussen de geboortedatum op de elektronische taskara en de huwelijksakte enerzijds, en het paspoort anderzijds. Het maakt een schending uit van het hoorrecht om verzoeker van deze twijfel niet op de hoogte te brengen vooraleer de bestreden beslissing genomen werd, zodat hij de nodige opheldering zou kunnen bieden. Zo wordt verzoeker de kans ontnomen om deze (onredelijke) twijfel bij verwerende partij weg te nemen, bv. met behulp van een attest van de Afghaanse autoriteiten waaruit blijkt dat de houder van het paspoort en de houder van de elektronische taskara en de huwelijksakte, één en dezelfde persoon zijn.

Het is duidelijk dat er sprake is van een onzorgvuldige feitenvinding, en dat verwerende partij op ongefundeerde wijze besloot dat de huwelijksband niet werd aangetoond.

Hierdoor beging verwerende partij om te beginnen een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Zorgvuldig handelen houdt immers in dat de bestuurlijke overheid alle nodige kennis verwerft over de relevante feitelijke gegevens. Deze feiten moeten zorgvuldig worden vastgesteld en gewaardeerd. In casu gebeurde dit niet.

Daarnaast werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

De motieven van de bestreden beslissing zijn zoals hierboven aangetoond immers niet feitelijk juist, noch draagkrachtig.

Verzoekende partij wenst omwille van de voorgaande redenen dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker haalt in zijn enige middel de schending aan van:

- Artikelen 40ter en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 2 & 3 van de Wet van 29/7/1991,*
- zorgvuldigheidsbeginsel,*

• hoorrecht

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Verzoeker diende een visumaanvraag in functie van zijn Belgische echtgenote, mevrouw G. M. M., in.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van de aanverwantschapsband legt verzoeker een “niet-gelegaliseerde huwelijksakte” voor, opgesteld door de Afghaanse overheid. Alsook legt verzoeker een Afghaans paspoort en een taskara neer, waaruit blijkt dat er tegenstrijdigheid is in de identiteit van verzoeker. Zo blijkt dat de geboortedatum op de huwelijksakte, paspoort en de taskara verschillen:

(vervallen) Afghaans paspoort taskara Huwelijksakte & huwelijksboekje °21(...)1996 °20(...)1996 °20(...)1996

Het document van de ziektekostenverzekering Solidaris bevat als geboortedatum 20(...)1996.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de algemene landeninformatie van Afghanistan waarbij taskara, paspoorten en andere identiteitsdocumenten worden uiteengezet en haalt aan dat er in Afghanistan weinig belang wordt gehecht aan een geboortedatum en hierdoor er verschillende geboortedatum staan op officiële documenten.

Er kan alleen maar vastgesteld worden dat, indien het daadwerkelijk een vergissing zou betreffen – hetgeen overigens niet beweerd wordt en ook helemaal niet aangetoond wordt zodat hier ook helemaal niet vanuit kan worden gegaan – de verzoekende partij klaarblijkelijk ook geen contact heeft opgenomen met de bevoegde administratie teneinde een correcte versie van de taskara of huwelijksakte te bekomen of een verklaring van de attesterende ambtenaar.

Verzoeker uit met zijn uiteenzetting enkel kritiek op het niet erkennen van de niet-gelegaliseerde huwelijksakte door verweerder.

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, is beperkt tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid bij het nemen van een nieuwe beslissing rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen. Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, is gebonden door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat een vreemdeling voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr.Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat wordt aangevoerd als grondslag van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr.Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d’Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Zo kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden. De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van een visum en anderzijds de niet-erkenning van de huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen. Verzoeker betwist niet dat verweerder in het kader van het beoordelen van de thans voorliggende aanvraag met het oog op gezinshereniging de bevoegdheid heeft om de voorgelegde buitenlandse documenten te beoordelen.

De Raad heeft geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever hem niet uitdrukkelijk heeft toevertrouwd. Evenmin kan de Raad kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief te worden geïnterpreteerd. Het middel, dat de Raad zou nopen om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verzoeker kan er aldus niet op aansturen dat de Raad zich zou uitspreken over de rechtsgeldigheid van een huwelijksakte in België.

De Raad heeft immers geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144 - 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse akte, in casu een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, in casu “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank.

Zodoende dient verzoeker tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering an sich tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad, wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft, geen rechtsmacht.

Indien de familierechtbank oordeelt dat de buitenlandse huwelijksakte moet worden erkend in België als huwelijksakte, dan spreekt men van een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte. Aan een dergelijke gerechtelijke erkenning is, in tegenstelling tot de plano erkenning door deze of gene bestuurlijke overheid, wel een gezag van gewijsde verbonden. Van zodra een gerechtelijke erkenning werd uitgesproken, zijn dus alle overheden hierdoor gebonden. Het staat verzoeker vrij om, in voorkomend geval, dan een nieuwe aanvraag met het oog op de gezinshereniging in te dienen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte kan erkennen dan wel kan weigeren deze te erkennen. Hierbij moeten de buitenlandse akten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet, als het toepasselijk recht is aangewezen, ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht* becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

De gemachtigde merkt op dat artikel 27, §1, laatste lid van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde burgerlijke

rechtbank. De Raad spreekt zich in casu niet uit over de wettigheid op zich van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte door verweerder, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Dit gegeven neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid juncto artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 29 september 2010, nr. 207.734).

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met het artikel 21.

Verzoeker haalt aan dat er slechts één dag verschil tussen de geboortedata en de rest van de gegevens op de officiële Afghaanse documenten wel kloppen waarbij ook wordt verwezen naar de foto op de huwelijksakte, taskara en het paspoort. Wat betreft de foto op de voorgelegde vervallen paspoort dat dateert van 2015 kunnen we op het eerste zicht niet zeggen dat het om dezelfde persoon gaat als de persoon op de foto op de huwelijksakte dd. 17/7/2022 en de taskara dd. 5/8/2021.

Ook al verschilt de geboortedata op de officiële documenten met één dag, het is en blijft een verschil in identiteitsgegevens op officiële stukken.

Daarnaast haalt verzoeker aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op het paspoort en de huwelijksakte hetzelfde zijn en dat gemachtigde aan de federale politie de opdracht kon geven om de vingerafdrukken te vergelijken. Het is aan de indiener van de aanvraag om de nodige stukken te leveren, de gemachtigde is niet verplicht om bijkomende onderzoeken te laten uitvoeren, zoals vergelijken van vingerafdrukken.

Verzoeker heeft een vervallen paspoort neergelegd bij zijn aanvraag en zou zonder problemen een nieuw paspoort kunnen aanvragen bij de Afghaanse autoriteiten op basis van de gegevens op zijn elektronische taskara om de tegenstrijdige identiteit te weerleggen. Verzoeker heeft hoe dan ook een nieuw paspoort nodig!!

Waar verzoeker verwijst naar het hoorrecht, kunnen we verwijzen naar de wederkerige zorgvuldigheidsbeginsel. Er dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling.

Het kwam aan de verzoekende partij toe om al de nodige stukken neer te leggen zodat de verwerende partij een beoordeling kon maken op basis van de neergelegde stukken. Verzoeker toont niet aan dat het voor hem onmogelijk was om de nodige stukken voor het nemen van de bestreden beslissing over te maken aan de verwerende partij.

De redenering van de verzoekende partij kan niet gevolgd worden.

Beroep is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#), zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het [Verdrag betreffende de Europese Unie](#) en het [Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie](#) :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de [wet van 26 mei 2002](#) betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het [Burgerlijk wetboek](#). De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer vervuld.”

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing als volgt:

“Overwegende deze tegenstrijdigheden in de geboortedatum van de echtgenoot (i.e. tussen deze vermeld op elektronische taskira en paspoort), alsook de tegenstrijdigheden in de verwijzing naar de taskira in de huwelijksakte. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat, en kan de voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband tussen meneer A. en de te vervoegen persoon in België.”

De verwerende partij komt tot deze conclusie op grond van de volgende elementen:

“Overwegende, dat ter staving van de identiteit van meneer A. de elektronische taskira nr. (...)28988, uitgegeven op 05/08/2021 en paspoort nr. (...)9 werden voorgelegd.

Overwegende dat ter staving van de huwelijksband een niet-gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd, afgeleverd door de Afghaanse overheid op 17/07/2022, voor een huwelijk afgesloten op 12/07/2022.

Overwegende echter, dat uit de voorgelegde elektronische taskira blijkt dat de geboortedatum van de echtgenoot 20(...)1996 is, terwijl het paspoort 21(...)1996 vermeldt als geboortedatum.

Overwegende daarenboven dat in de voorgelegde huwelijksakte wordt verwezen naar de taskira van meneer A.,”

De verzoekende partij betwist niet dat haar geboortedatum zoals vermeld op haar paspoort en haar taskira met één dag verschilt. Zij is echter van oordeel dat de verwerende partij te veel belang hecht aan deze discrepantie gezien de Afghaanse context. Bovendien was de verwerende partij volgens de verzoekende partij in het bezit van informatie die ontegensprekelijk aantoont dat de betreffende documenten wel degelijk dezelfde persoon betreffen. De vingerafdrukken van de verzoekende partij bevinden zich volgens de verzoekende partij immers op deze stukken. De Raad stelt vast dat de verwerende partij haar conclusie in de bestreden beslissing, namelijk dat het volgens haar niet duidelijk is dat de neergelegde stukken handelen over één en dezelfde persoon, baseert op het verschil van één dag voor wat betreft de vermelde geboortedatum in verschillende stukken. Waar de verwerende partij ook stelt dat *“overwegende daarenboven dat in de voorgelegde huwelijksakte wordt verwezen naar de taskira van meneer A.”* is het volgens de Raad niet duidelijk dat de verwerende partij met deze bewoordingen iets anders bedoelt dan de verwijzing naar het verschil van één dag in de vermelde geboortedata.

Wat betreft het argument van de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening hield met de Afghaanse context, stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen als volgt:

“Er kan alleen maar vastgesteld worden dat, indien het daadwerkelijk een vergissing zou betreffen – hetgeen overigens niet beweerd wordt en ook helemaal niet aangetoond wordt zodat hier ook helemaal niet vanuit kan worden gegaan – de verzoekende partij klaarblijkelijk ook geen contact heeft opgenomen met de bevoegde administratie teneinde een correcte versie van de taskara of huwelijksakte te bekomen of een verklaring van de attesterende ambtenaar. (...)

Verzoeker haalt aan dat er slechts één dag verschil tussen de geboortedata en de rest van de gegevens op de officiële Afghaanse documenten wel kloppen waarbij ook wordt verwezen naar de foto op de huwelijksakte, taskara en het paspoort. Wat betreft de foto op de voorgelegde vervallen paspoort dat dateert van 2015 kunnen we op het eerste zicht niet zeggen dat het om dezelfde persoon gaat als de persoon op de foto op de huwelijksakte dd. 17/7/2022 en de taskara dd. 5/8/2021.

Ook al verschilt de geboortedata op de officiële documenten met één dag, het is en blijft een verschil in identiteitsgegevens op officiële stukken.”

De verwerende partij betwist het argument van de verzoekende partij wat betreft de Afghaanse context niet en betwist evenmin dat zij daarmee geen rekening hield. Uit de door de verzoekende partij voorgelegde informatie betreffende de specifieke Afghaanse context blijkt inderdaad dat er in Afghanistan weinig waarde wordt toegekend aan een geboortedatum, dat veel Afghanen hun geboortedatum niet kennen of niet zeker zijn van de exacte geboortedatum, dat het merendeel van de Afghaanse bevolking geen geregistreerde geboortedatum heeft, dat bij het opstellen van identiteitsdocumenten (de taskara, zowel) de leeftijd in die gevallen louter op basis van verklaring en een inschatting van het uiterlijk gedaan.

De verwerende partij stelt wel dat *“de verzoekende partij klaarblijkelijk ook geen contact heeft opgenomen met de bevoegde administratie teneinde een correcte versie van de taskara of huwelijksakte te bekomen of een verklaring van de attesterende ambtenaar”* en dat *“Wat betreft de foto op de voorgelegde vervallen paspoort dat dateert van 2015 kunnen we op het eerste zicht niet zeggen dat het om dezelfde persoon gaat als de persoon op de foto op de huwelijksakte dd. 17/7/2022 en de taskara dd. 5/8/2021”*. De Raad kan enkel

vaststellen dat deze elementen niet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing en zij dus een a-posteriori motivering betreffen.

Voor wat het argument van de verzoekende partij met betrekking tot de vingerafdrukken betreft, stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen als volgt:

“Daarnaast haalt verzoeker aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op het paspoort en de huwelijksakte hetzelfde zijn en dat gemachtigde aan de federale politie de opdracht kon geven om de vingerafdrukken te vergelijken. Het is aan de indiener van de aanvraag om de nodige stukken te leveren, de gemachtigde is niet verplicht om bijkomende onderzoeken te laten uitvoeren, zoals vergelijken van vingerafdrukken.”, en “Verzoeker heeft een vervallen paspoort neergelegd bij zijn aanvraag en zou zonder problemen een nieuw paspoort kunnen aanvragen bij de Afghaanse autoriteiten op basis van de gegevens op zijn elektronische taskara om de tegenstrijdige identiteit te weerleggen. Verzoeker heeft hoe dan ook een nieuw paspoort nodig!!”.

Wat dit laatste argument betreft stelt de Raad opnieuw vast dat dit een element betreft dat niet terug te vinden is in de bestreden beslissing en dus opnieuw een a-posteriori motivering betreft. Verder betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij verschillende stukken met vingerafdrukken heeft neergelegd, maar stelt zij dat de verzoekende partij zelf gegevens had moeten bijbrengen waaruit blijkt dat het om dezelfde vingerafdrukken gaat.

De Raad kan de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze geen rekening heeft gehouden met deze vingerafdrukken. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat *“het aan de indiener van de aanvraag (is) om de nodige stukken te leveren”*. Welnu, het is niet betwist dat de verzoekende partij in casu wel degelijk verschillende stukken met vingerafdrukken aan het bestuur heeft voorgelegd. Waar de verwerende partij stelt dat het niet haar taak is om bijkomende onderzoeken te laten uitvoeren, kan de Raad dit standpunt niet volgen. Wanneer de verzoekende partij verschillende stukken met volgens haar identieke vingerafdrukken voorlegt, kan de verzoekende partij immers gevolgd worden waar zij stelt dat het onder het zorgvuldigheidsbeginsel valt dat de verwerende partij een afdoende onderzoek voert naar de door de verzoekende partij voorgelegde elementen. In casu maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de vingerafdrukken op de betreffende stukken daar onder vallen.

De verzoekende partij maakt daarom aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze en enkel op basis van een verschil van één dag wat betreft de geboortedatum in het paspoort, de huwelijksakte, en de tazkira oordeelde dat *“Overwegende deze tegenstrijdigheden in de geboortedatum van de echtgenoot (i.e. tussen deze vermeld op elektronische tazkira en paspoort), alsook de tegenstrijdigheden in de verwijzing naar de tazkira in de huwelijksakte. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het effectief om dezelfde persoon gaat, en kan de voorgelegde huwelijksakte niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband tussen meneer A. en de te vervoegen persoon in België”*, terwijl de verwerende partij geen rekening hield met de Afghaanse context en vooral in het bezit was van informatie die met zekerheid kon bevestigen dat het in casu wel degelijk om dezelfde persoon gaat, namelijk de vingerafdrukken op de betreffende stukken. Het feit dat alle andere gegevens, op het verschil van één dag in de geboortedatum na dus, op de elektronische taskara, het paspoort en de huwelijksakte volledig gelijklopend zijn, ondersteunt voormeld betoog van de verzoekende partij.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk heeft gemaakt. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2023 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU